

Arrest

nr. 283 789 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HAEGEMAN
Kasteellaan 22/15
1081 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 augustus 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 september 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. PIRARD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 2 juli 2019 een eerste verblijfaanvraag in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard op 25 maart 2020. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het annulatieberoep verwerpt bij arrest nr. 242 026 van 8 oktober 2020.

Op 26 juli 2021 dient verzoeker een tweede verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 9 augustus 2022 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 augustus 2022. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.07.2021 werd ingediend door :

*D. (...), M. (...)
nationaliteit: Turkije
geboren te (...) op (...) 1987
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij zijn aanvraag onmogelijk kan indienen vanuit Turkije daar zijn leven er in gevaar zou zijn. Het is echter aan betrokkene om zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Betrokkene beperkt zich tot blote beweringen. Echter hij brengt geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken, feiten. Deze loutere bewering kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Verder stelt betrokkene dat het niet is omdat hij geen beroep heeft gedaan op het statuut van politiek vluchteling dat hij zonder gevaar voor eigen leven terug kan keren naar zijn eigen land. Dit wordt echter door onze diensten niet ontkend maar wederom is het aan betrokkene om zijn “gevaar” te staven met een bewijs. Betrokkene laat echter na zijn bewering te staven met nog maar een begin van bewijs. Aldus kan dit niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige elementen (wenst asiel aan te vragen, nooit in aanraking te zijn geweest met politie of gerecht, geen gevaar zijn voor openbare orde of nationale veiligheid, geen overlast bezorgen, zich met zijn eigen middelen te weten handhaven) worden door betrokkenes advocaat aangehaald in de gegrondheid. Deze elementen kunnen dan ook het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.

Bovendien werden deze elementen al eens aangehaald bij een eerdere aanvraag 9bis d.d. 02.07.2019. onontvankelijk d.d. 25.03.2020, hem betekend op 30.03.2020.”

Tevens op 9 augustus 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 augustus 2022. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*De heer
Naam, voornaam: D. (...), M. (...)
geboortedatum: (...) 1987
geboorteplaats: (...)*

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de ‘redelijke termijn’ als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat bestuurlijke beslissingen op afdoende wijze dienen te worden gemotiveerd (artikel 5 Wet 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen). Onder afdoende motivering in de zin van artikel 3 van de wet wordt verstaan elke motivering die een redelijke grondslag voor de beslissing vormt (Cass. 10 januari 2013), F.12.0060.F.justelnr. N-20120110-3).

De bestuurlijke beslissing moet daarbij de juridische en feitelijke overwegingen bevatten die er aan ten grondslag liggen (Cass. 17 november 2010, Arr. Cass. 2010, 628; Cass. 9 maart 2005, Arr. Cass. 2005, 146).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

De verplichting om te beslissen binnen een redelijke termijn is evenzoveel een algemeen rechtsbeginsel. Het roept voor de overheid een verplichting in het leven waarvan iedereen met een persoonlijk en rechtstreeks belang de schending ingeroepen kan worden voor de hoven en rechtbanken (Brussel 16.06.2014 – stuk 11). 4

De schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de redelijke termijn en de hierboven aangehaalde wetsartikelen in hoofde van verweerder zijn meervoudig.

Tenslotte dient nagegaan te worden of de bestreden beslissing niet behept is met een manifeste appreciatiefout.

Verwerende partij dient zich in het kader van de zorgvuldigheidsplicht eveneens te omringen met alle nuttige elementen. Dat zij in dat verband eveneens verzoekende partij kan horen.

Het verzoek tot humanitaire regularisatie van verzoeker werd door verweerder onontvankelijk verklaard.

De motivering van verweerder stoelt zich in hoofdzaak op het argument dat verzoeker stelde dat zijn leven in gevaar was in Turkije, zodanig dat hij niet naar Turkije kan terugkeren.

Dat verzoeker echter niet enkel stelde dat zijn leven in Turkije in gevaar was zodanig dat hij niet naar daar kon terugkeren, doch eveneens dat hij geen beroep kon doen op de status van vluchteling.

Dat de motivering van de bestreden beslissing dan ook geenszins pertinent is, nu deze zich steunt op de vaststelling dat verzoeker geen verzoek tot internationale bescherming indiende.

Overwegende dat de bestreden beslissing door geen verder onderzoek te doen naar de risico's die verzoeker riskeert te lijden ingeval van terugkeer, en met name het risico op het verlies van zijn leven, minstens het feit dat hij riskeert terecht te komen in een toestand van verregaande deprivatie dan ook artikel 3 EVRM schendt.

Dat verzoeker weliswaar de intentie had een asielaanvraag in te dienen, doch daarvoor in afwachting was van bewijsstukken.

Dat de verwerende partij, zonder verzoeker desbetreffend te ondervragen, dan ook onterecht overging tot de vaststelling dat hij wél naar Turkije zou kunnen terugkeren omdat hij geen asielaanvraag indiende.

Dat verzoeker echter eveneens wil opmerken dat naast redenen gelinkt aan de conventie van Genève er andere redenen kunnen zijn die het hem onmogelijk maken naar Turkije terug te keren.

Dat verzoeker met name reeds lange jaren in België verblijft.

Dat hij in Turkije verstoken is van een sociaal netwerk en dan ook ingeval van terugkeer in een toestand van verregaande materiële deprivatie riskeert terecht te komen.

Dat het dan ook onterecht is dat verwerende partij meende dat verzoeker geen elementen aanbracht waaruit de onmogelijkheid tot terugkeer zou blijken.

Dat minstens de motivering van de bestreden beslissing niet pertinent is.

- Tweede onderdeel: recht op gezins- en familielevens

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op privé- en familielevens en luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privélevens, zijn familie- en gezinslevens, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer er sprake is van een gezins- of familieleven, waarvoor geen definitie gegeven wordt in het verdrag, kan een inmenging hierin enkel gebeuren met in acht name van paragraaf 2 van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM houdt een proportionaliteitstoets in, waarbij steeds een billijke afweging dient te worden gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69).

Het EHRM stelt dat voor de beoordeling of er zich een disproportionele inmenging op artikel 8 EVRM heeft voorgedaan in de context van het migratiebeleid men zich de vraag dient te stellen of het voor verzoekers mogelijk is om op een andere manier een familieleven op te bouwen en te beleven, door bijvoorbeeld terug te keren naar hun land van herkomst (EHRM 19 februari 1996, Gül v. Zwitserland, nr. 23218/94, §40 e.v.). Het EHRM stelt dat hierbij rekening dient gehouden te worden met de mate waarin het familieleven verstoord zou worden, de banden met de Verdragsstaat en met eventuele moeilijkheden die verzoekers zouden ondervinden om als gezin samen te leven in het land van herkomst (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse v. The Netherlands, nr. 12738/10, §107).

“107. Where immigration is concerned, Article 8 cannot be considered to impose on a State a general obligation to respect a married couple’s choice of country for their matrimonial residence or to authorise family reunification on its territory. Nevertheless, in a case which concerns family life as well as immigration, the extent of a State’s obligations to admit to its territory relatives of persons residing there will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest. Factors to be taken into account in this context are the extent to which family life would effectively be ruptured, the extent of the ties in the Contracting State, whether there are insurmountable obstacles in the way of the family living in the country of origin of the alien concerned and whether there are factors of immigration control (for example, a history of breaches of immigration law) or considerations of public order weighing in favour of exclusion)” (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse v. The Netherlands, nr. 12738/10, §107)

Het EHRM meent dat rekening moet worden gehouden met de mate waarin dat familieleven verstoord zou worden, de banden met de Verdragsstaat en de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden om zijn familiaal en gezinsleven te leven in het land van herkomst.

Overwegende dat een belangrijk aantal familieleden van verzoekende partij in België verblijven.

Dat verzoekende partij daarentegen niet over een sociaal netwerk beschikt in Turkije.

Dat verzoeker eveneens reeds vele jaren in België verblijft.

Dat van verzoeker aldus niet worden verwacht dat zij (gedurende ettelijke maanden, of zelfs jaren) zonder haar familie terug zou moeten keren naar zijn land van herkomst, waar hij bovendien in een toestand van verregaande deprivatie riskeert terecht te komen om aldaar een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Dit zou immers manifest strijdig zijn met zijn recht op gezins- en familieleven.”

2.2 In een tweede middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het materiele motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid

werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Bovendien mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432). 11

“Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

(RvV 4 februari 2013, nr. 96.569)

“Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gesteld worden op een schending van bepalingen van het EVRM.”

(RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

Alsook:

“De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk kunnen toe leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen.”

(RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016)

Derhalve dient verweerder bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten ernstig rekening te houden met het hoger belang van het kind, alsook het familie- en gezinsleven van verzoekster, zulks na een gedegen individueel onderzoek van de situatie in concrete, waarbij tevens de hogere internationale rechtsnormen mee in acht dienen genomen te worden.

Artikel 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het gezinsleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

“Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).”

(RvV nr. 205.020 van 7 juni 2018)

Alsook:

“Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechtelijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken ‘in the least onerous way as regards human rights’.

(P. DE HERT, “Artikel 8. Recht op privacy” in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720 – eigen benadrukking)

In het kader van deze fair balance-toets conform artikel 8 EVRM, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (EHRM 5 september 2000, Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98).

Overwegende dat vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing niet het minste onderzoek doet, laat staan enige motivering geeft betreffende het privéleven van verzoeker in België.

Overwegende dat deze schending van artikel 8 juncto de motiveringsverplichting, het respect voor het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel vaststaat.

Dat verzoeker bovendien aanvoerde dat zijn leven in Turkije in gevaar is, zodanig dat bij gebreke van enig onderzoek of afweging desbetreffende art.3 EVRM geschonden wordt, eveneens juncto de motiveringsverplichting, het respect voor het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

*Dat het vergeefs is dat verwerende partij zich zou baseren op een afweging die gedaan zou zijn in het administratief dossier, nu de motiveringsverplichting inhoudt dat deze in de bestreden beslissing gebeurt. (cfr. arrest Raad van State 9 juni 2022 nr. 272.266)
Het recht op leven en het recht op bescherming tegen een onmenselijke behandeling van verzoeker wordt aldus geschonden door de bestreden beslissing. Het tweede middel is ontvankelijk en gegrond.”*

2.3 Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending van de ‘redelijke termijn’ als algemeen rechtsbeginsel aan, doch zet niet uiteen op welke wijze de eerste bestreden beslissing het principe van de redelijke termijn zou hebben geschonden. In die mate is het middel dan ook onontvankelijk. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, §1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er

zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

De gemachtigde is van oordeel dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker is het oneens met deze beoordeling. Hij voert aan dat zijn leven in Turkije in gevaar is zodanig dat hij niet naar daar kan terugkeren en dat hij geen beroep kan doen op de vluchtelingenstatus. Volgens verzoeker kan verweerder zich dan ook niet steunen op de omstandigheid dat hij geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend.

In verzoekers verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die zich in het administratief dossier bevindt, voert hij slechts op summiere wijze aan dat het *“voor hem onmogelijk [is] terug te keren naar Turkije omdat zijn leven aldaar in gevaar is. Het is niet omdat iemand volgens de Belgische instanties geen beroep kan doen op het statuut van politiek vluchteling, dat hij zonder gevaar voor eigen leven terug naar zijn eigen land zou kunnen keren”*. In de eerste bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dat verzoeker zich beperkt tot blote beweringen die niet worden ondersteund met concrete, op zijn persoonlijke situatie van toepassing zijnde feiten. Het betoog van verzoeker dat de omstandigheid dat hij geen beroep heeft gedaan op het statuut van politiek vluchteling, niet zonder meer betekent dat hij zonder gevaar voor eigen leven terug kan keren naar zijn herkomstland, wordt door de gemachtigde nadrukkelijk niet betwist. De gemachtigde voegt hier echter aan toe dat het nog steeds aan verzoeker toekomt om te bewijzen dat zijn leven in gevaar is bij een terugkeer naar het herkomstland. De gemachtigde oordeelt *in casu* dat verzoeker heeft nagelaten zijn betoog te staven met een begin van bewijs waardoor dit element niet kan worden weerhouden.

Aangezien verzoeker zelf de omstandigheid met betrekking tot het al dan niet aanvragen van het statuut van politiek vluchteling heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid in zijn verblijfsaanvraag van 26 juli 2021, kan hij niet ernstig voorhouden als zou de beoordeling van dit element door verweerder niet pertinent zijn. Bovendien steunt de eerste bestreden beslissing niet louter op het element dat verzoeker geen internationale bescherming zou hebben aangevraagd, hetgeen verzoeker wel laat uitschijnen in zijn verzoekschrift. De gemachtigde betwist niet dat uit de omstandigheid dat verzoeker geen aanspraak zou maken op de internationale beschermingsstatus, niet automatisch volgt dat hij zonder gevaar voor zijn leven kan terugkeren naar zijn herkomstland. Het determinerend motief van deze beslissing ligt daarentegen in het feit dat verzoeker dit gevaar voor zijn leven niet aantoonde met minstens een begin van bewijs. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, is de eerste bestreden beslissing dus niet gestoeld op het gegeven dat verzoeker geen internationale bescherming heeft aangevraagd. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat op verweerder geenszins de verplichting rust om verzoeker ‘desbetreffend te ondervragen’ nu verzoeker in zijn verblijfsaanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij kan niet van verweerder verwachten dat hij verzoeker nog bijkomend uitnodigt voor een ondervraging.

Verzoeker kan daarom ook niet worden bijgetreden waar hij verweerder verwijt geen verder onderzoek te hebben ingesteld naar de risico's die hij zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Waar hij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, herinnert de Raad er immers aan dat in het licht van deze bepaling is vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. De vreemdeling die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Nu de gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoeker een dergelijk begin van bewijs niet levert, kan het hem ook niet worden verweten geen verder onderzoek naar de bovengenoemde risico's te hebben ondernomen. Het is immers aan verzoeker om zelf het gevaar voor zijn leven en/of een risico te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM aan te

tonen met minstens een begin van bewijs. Het is niet de verantwoordelijkheid van verweerder om op eigen initiatief een dergelijk risico verder te onderzoeken wanneer verzoeker geen begin van bewijs voorlegt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert vervolgens aan dat hij reeds jaren in België verblijft, dat hij in Turkije geen sociaal netwerk heeft en dat hij bij terugkeer in een toestand van materiële deprivatie riskeert terecht te komen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker deze elementen niet heeft vermeld als buitengewone omstandigheden. Van verweerder kan niet worden verwacht dat hij rekening houdt met of uitdrukkelijk motiveert omtrent deze elementen wanneer verzoeker er in zijn verblijfsaanvraag geen melding van maakt. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, bemerkt de Raad het volgende. De vreemdeling die zich beroept op de bescherming van artikel 8 van het EVRM, moet in eerste instantie het bestaan van een beschermingswaardig gezins- en privéleven aantonen. De Raad kijkt dus in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat “*een belangrijk aantal familieleden*” in België verblijven. Nog daargelaten het feit dat verzoeker zich niet de moeite troost om te verduidelijken welke familieleden in België zouden verblijven, stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel bewijsstuk bijbrengt ter ondersteuning van zijn betoog. Met een dergelijk bloot betoog kan de Raad geen rekening houden. Verzoeker bewijst niet dat hij effectief familie heeft in België.

Verder voert verzoeker opnieuw aan dat hij reeds vele jaren in België verblijft en dat hij niet over een sociaal netwerk beschikt in Turkije. Voor zover hij hiermee gewag wil maken van een privéleven in België, dient de Raad opnieuw vast te stellen dat verzoeker ook hier geen bewijzen van bijbrengt. Hij toont niet aan dat hij een privéleven heeft ontwikkeld in België. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In dit kader dient ook te worden gewezen op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*”.

Nu verzoeker niet aantoont over een beschermenswaardig gezins- en familieleden in België te beschikken, is zijn kritiek in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet ernstig. Verzoeker toont immers evenmin aan dat hij minderjarige kinderen in België heeft, noch gezondheidsproblemen. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat er zich in het administratief dossier een synthesenota van 9 augustus 2022 bevindt waarin verweerder een onderzoek voert in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze nota luidt:

*“1) Hoger belang van het kind: geen melding van kinderen in het dossier
2) Gezin- en familieleden: betrokkene legt geen bewijzen voor van een gezin en familieleden, waardoor een tijdelijke scheiding dan ook geen probleem kan zijn.
3) Gezondheidstoestand: betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit zou blijken dat hij niet in staat is te reizen.”*

In zoverre verzoeker zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan hij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). De Raad van State heeft dit standpunt nogmaals herhaald in zijn arrest nr. 253.374 van 28 maart 2022:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van het kind doch houdt geen bijzondere motiveringsplicht in. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole vermag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich dan ook niet te beperken tot de uitdrukkelijke motieven dienaangaande, of het ontbreken daarvan, in de bij hem aangevochten beslissing. Derhalve kan niet worden besloten tot de onwettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten, enkel op grond van het ontbreken van

uitdrukkelijke motieven in dat bevel over de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging en zonder rekening te houden met andere elementen uit het dossier waaruit die belangenafweging kan blijken.”

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN